

Füüdmedencét, három zuhanyozót, homokozót, hintát, létrát, mászókötelet kaptak a napközi otthon kis lakói

Reggel 7 óra. A városháza hatalmas épületében csend van, csak az iroda-helyiségeket és a folyósókat takarítják szorgos kezek. Egy óra van még a munka megkezdéséig, a dolgozók már elindultak a főváros és környéke különböző pontjairól, hogy idejében beérkezzenek munkahelyeikre, a városháza hatalmas épületének egy részében azonban mozgalmas élet folyik. A II. udvar kapuján tábla lóg: »ÁTJÁRÁS TILOS«, ennek ellenére a kapun keresztül élénk a forgalom. **Mamák jönnek, kézen vezetve kis fiúcskáikat, leánykákat, vagy karon hoznak pufókarcú kis pólyásbabákat.** Mind a zöldpázsitos udvaron álló barátságos épület felé igyekeznek. Pár pillanat és egyedül térnek vissza és tűnnek el a hatalmas épület folyosólábirintusában.

A titokzatos épület **napközi otthon**, ahol gondos felügyelet mellett vigyáznak a városháza dolgozóinak kisgyermekére, míg az édesanyák munkahelyeiken, a konyhán, nyomdában vagy valamelyik hivatali szobában végzik a munkájukat. A napközi március 8-ika óta van üzemben.

Hogy létrejött, a Városháza nőbizottságának köszönhető. Ez érthető is, mert egy ilyen létesítményt, ahol ényire sugárzik minden kis sarokból a kicsinyek iránti szeretet, csak női szívek tudnak létrehozni.

Az iskolai év alatt általában 80 gyermeknek viselik gondját a gondozónők. Ez a lét-

szám most a nyári hónapok alatt lecsappant 40—50 főre, mert a gyerekek nagyrésze a különböző nyaralattási akciók révén a Balaton partján, vagy más, erre a célra kijelölt helyen pihen és erősödik.

Vig **Ervinétől**, a Napközi vezetőjétől megtudjuk, hogy a **legfiatalabb lakójuk hathónapos, a »legidősebb«** hatéves. Mint elmeséli, a kis »srácok« jól érzik magukat itt, hiszen ez érthető is, mert minden őértük van, a kedves gondozónők szeretete a nap minden pillanatában csak rájuk sugárzik, itt minden gondolatuk, kívánságuk teljesedik.

Ezt a kis gyermekparadicsomot — mint a vezetőnőtől megtudjuk — az elmúlt napokban kimondhatatlan nagy öröm érte a városházi Szakszervezet jóvoltából. Megbízták a »gondnokiból« **Bálint Zoltánt**, hogy tervezzen egy korszerű fürdőmedencét a gyerekek részére. Bálint Zoli azonnal munkának látott és

rekordidő alatt megtervezett egy olyan »pancsizót«, hogy a kicsinyeket azóta nem lehet hazavinni.

De álljon itt egy pár »százaz« adat erről a »vízes« létesítményről. A medencében 2,5 m³ (2500 liter!) víz fér el. A medence betonja enyhén lejt, úgy, hogy a »mélyvíz« is csak térdig ér a leendő bajnokoknak. A medence a vizet egy 1000 literes tartályból kapja, amely a nap sugaraitól langyosodik fel

és ahogy kieresztik belőle a régi vizet, automatikusan újból feltöltődik. Így állandóan biztosítva van a kellemes, fürdésre alkalmas víz. **A medencében általában hetenként kétszer cserélik a vizet. Olyan az egész, mint egy nagy fürdőkád, kihúzzák a dugóját, lefolyik a régi, sokszor már túlmeleg víz, hogy helyet adjon a frissnek.** A kicsinyek, ha tőlük függne, ott fogyasztanák el a finom ebédjüket, sőt, ha ez megoldható volna, még ott is aludnának. De ez még nem minden! **Kaptak a gyerekek három zuhanyozót, három homokozót, létrát, hintát, mászókötelet.** Mindezekhez nem kell külön kommentár. Örül az ember lelke, ha látja ezeket a pirosposztag, egészséges kicsinyeket, amint gondtalan boldogságban töltik napjaikat. S ugyanakkor látjuk a dolgozó édesanyákat, amint munkahelyeiken, kiki a beosztásának megfelelő poszton végzi lelkiismeretesen a munkáját, s teljes figyelmét arra tudja fordítani, mert

közben nem őrli a gond, hogy a lakásba bezárt, magára hagyott gyermek nem tesz-e magában kárt, vagy jobb esetben törődnek-e vele a szomszédok, akikre kénytelen volt gyermekét rábízni. De legjobb, ha ezzel kapcsolatban megkérdezzük a legilleté-

kesebbet, az **»édesanyát«**. Egyet a sok közül.

Somodiné a konyhán dolgozik. Karján hozza héthónapos fiacskáját, Gyuszikát. A gyerek patyolathőfehérben olyan, mint egy élő tápszerreklám.

— Sokat kell egy ilyen kis legénykére mosni? — szegezem neki az első kérdést. Elmosolyodik.

— Nem kell kérem semmit. **Ha villamoson utazom a kisfiúval, nem akarják elhinni, hogy bölcsődéből hozom. Itt kap tisztát, itt öltöztetik át naponta annyiszor, ahányszor szükséges.** Én csak behozom a kis ingecskéket, pelenkákat s visszakapom délután a fiúcskát megint patyolatfehéren.

— Nem fáj a szíve — próbálom beugratni —, hogy a kisfiának nem maga viseli a gondját?

— Hát kérem, amikor először itt-

hagytam a kisfiamat, kibuggyant a könnyem, de amikor aznap délután érte jöttem, már boldogan mosolyogtam, látva a **»hőfehér ingecskét, pelenkát, ugyanis mindent a bölcsőde ad. A férjem is, én is, mindketten dolgozunk s bizony el nem tudom mondani azt a boldog megnyugvást, amit érzek, amikor nap-nap után látom, hogy kisfiam fejlődik, nő szépen, mint egy kis virág.«**

Boldogan jegyezzük a szívbőljövő szavakat s csak annyit fűzünk hozzá — legyen ez a legnagyobb dicséret —, hogy a Városházi Nőbizottság által létesített bölcsődének és napközi otthonnak sikerült a legnagyobb dolog a világon: az anyai szeretetre vágyó picinyeknek pótolni tudják az Édesanyát!

Le a kalappal előttük!